



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 240

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 martie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
382.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru aprobarea amenajamentului silvic al fondului forestier proprietate publică a statului, administrat de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Ocolul Silvic Teliu, Direcția Silvică Brașov	2
427.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru aprobarea amenajamentului silvic al fondului forestier proprietate publică și privată aparținând orașului Cisnădie, Unitatea de Producție I Cisnădie, județul Sibiu	3
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 3.612 din 28 iunie 2023 (Secția contencios administrativ și fiscal)	4–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

**pentru aprobarea amenajamentului silvic al fondului forestier
proprietate publică a statului, administrat de Regia Națională
a Pădurilor — Romsilva, prin Ocolul Silvic Teliu,
Direcția Silvică Brașov**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 133.150 din 9.02.2024 al Direcției generale păduri și strategii în silvicultură,

în conformitate cu Avizul Comisiei tehnice de avizare pentru silvicultură din Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 212 din 10.10.2023 și ținând cont de Avizul de mediu nr. BV 8 din 12.09.2023 și de Decizia etapei de încadrare nr. 2.687 din 22.05.2023, emise de Agenția pentru Protecția Mediului Brașov,

în temeiul prevederilor art. 22 alin. (1²) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă amenajamentul silvic al fondului forestier proprietate publică a statului, administrat de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Ocolul Silvic Teliu, Direcția Silvică Brașov, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală păduri și strategii în silvicultură din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor transmite prezentul ordin Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, care răspunde de aplicarea și respectarea prevederilor acestuia.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Ionuț Sorin Banciu,

secretar de stat

București, 22 februarie 2024.

Nr. 382.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN**pentru aprobarea amenajamentului silvic al fondului forestier
proprietate publică și privată aparținând orașului Cisnădie,
Unitatea de Producție I Cisnădie, județul Sibiu**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 149.702 din 8.02.2024 al Direcției generale păduri și strategii în silvicultură,

în conformitate cu Avizul Comisiei tehnice de avizare pentru silvicultură din Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 352 din 16.11.2023 și ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 88 din 23.10.2023, emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Sibiu,

în temeiul prevederilor art. 22 alin. (12) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă amenajamentul silvic al fondului forestier proprietate publică și privată aparținând orașului Cisnădie, Unitatea de Producție I Cisnădie, județul Sibiu, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală păduri și strategii în silvicultură din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor transmite prezentul ordin Primăriei Orașului Cisnădie, care răspunde de aplicarea și respectarea prevederilor acestuia.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Ionuț Sorin Banciu,

secretar de stat

București, 27 februarie 2024.

Nr. 427.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 3.612 Ședința publică din 28 iunie 2023

Dosar nr. 7.228/2020

Președinte: Veronica Dumitrache — judecător
Ionel Florea — judecător
Vasile Bîcu — judecător
Silvia Valentina Toma — magistrat-asistent

La data de 21 iunie 2023 s-au luat în examinare recursurile formulate de pârâții CMBSU, CNSU, prin reprezentant legal DSU din cadrul MAI, ME, MS și IPMB, împotriva Sentinței nr. 212 din 25 februarie 2021 a Curții de Apel B. — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 28 iunie 2023.

ÎNALTA CURTE,

asupra recursurilor de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Procedura în fața primei instanțe

1. Cadrul procesual

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel B. — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în data de 11.12.2020, astfel cum a fost completată, reclamantii AȘP, BIL, EME, MII, MM, MAL, SLF, ȘDM, TOA și TA au solicitat, în contradictoriu cu pârâții CNSU, MEC, MS, CMBSU, IPMB și Guvernul României, anularea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, Hotărârii Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020, în privința art. 2 și 3, și Hotărârii Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 24/2020, în privința art. 1 pct. 6.

De asemenea, în baza art. 15 din Legea nr. 554/2004, au solicitat suspendarea executării Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, Hotărârii Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020, în privința art. 2 și 3, și Hotărârii Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 24/2020, în privința art. 1 pct. 6.

2. Soluția instanței de fond

Prin Sentința nr. 212 din 25 februarie 2021, Curtea de Apel B. — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal:

- (i) a respins excepția inadmisibilității acțiunii în anularea Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, pentru neparcurgerea procedurii prealabile, ca neîntemeiată;

- (ii) a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei A.Ș.P., ca neîntemeiată;
- (iii) a respins excepția inadmisibilității acțiunii în anularea Hotărârii Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență, pentru neparcurgerea procedurii prealabile, ca neîntemeiată;
- (iv) a respins excepția lipsei de interes a reclamanților, ca neîntemeiată;
- (v) a respins excepția lipsei de obiect/inadmisibilității capetelor de cerere având ca obiect anularea Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020 și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, ca neîntemeiată;
- (vi) a admis în parte acțiunea introdusă de reclamanții AȘP, BIL, EME, MII, MM, MAL, SLF, ȘDM, TOA și TA împotriva pârâților CNSU, CMBSU, ME și MS;
- (vii) a respins cererea de suspendare a executării formulate de reclamanții AȘP, BIL, EME, MII, MM, MAL, SLF, ȘDM, TOA și TA, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, CNSU, MEC, MS, IPMB și CMBSU ca rămasă fără obiect;
- (viii) a anulat Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020, Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020, în privința art. 2 și 3, și Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 24/2020, în privința art. 1 pct. 6;
- (ix) a respins cererea de intervenție accesorie a DSU, formulată în favoarea CNSU, ca neîntemeiată.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva Sentinței nr. 212 din 25 februarie 2021 a Curții de Apel B. — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal au declarat **recurs** pârâții CNSU, CMBSU, ME, MS și IPMB.

3.1. **Recurentul-pârât CNSU**, prin cererea de recurs întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 din Codul de procedură civilă, a solicitat admiterea recursului, reținerea cauzei spre rejudecare și, în urma rejudecării, respingerea în tot a cererii de chemare în judecată.

În ceea ce privește **primul motiv de recurs**, recurentul a susținut că sentința se întemeiază pe motive străine de natura cauzei, astfel:

Recurentul a susținut că în preambulul *Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020 privind aprobarea suspendării activităților care impun prezența fizică a preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea*

activităților didactice în sistem online sunt menționate actele normative în executarea cărora a fost adoptată hotărârea, respectiv art. 38 alin. (12) din Legea nr. 55/2020 introdus prin Legea nr. 203/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020.

Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/2020 a fost adoptată ca urmare a modificărilor aduse Legii nr. 55/2020 prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă* (O.U.G. nr. 192/2020).

O.U.G. nr. 192/2020 a produs efecte de la data intrării în vigoare, prin modificarea adusă art. 38 din Legea nr. 55/2020, astfel încât nu poate fi contestată legalitatea unei ordonanțe de urgență prin care se reglementează în domeniul legilor organice de către judecătorul fondului, care invocă motive străine de cauză, respectiv pct. 75 din Decizia Curții Constituționale nr. 157/2020.

Judecătorul fondului arată în mod eronat faptul că dreptul la învățatură a fost afectat prin adoptarea O.U.G. nr. 192/2020 și implicit a actelor subsecvente, în condițiile în care, din contră, exista posibilitatea suspendării cursurilor pentru protejarea sănătății publice și diminuarea riscului epidemiologic de răspândire a virusului SARS-CoV-2 la art. 38 alin. (1) din Legea nr. 55/2020. Or, prin ordonanța de urgență și actele subsecvente, inclusiv Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/2020, s-a urmărit dimpotrivă asigurarea unui just echilibru între asigurarea dreptului la învățatură și obligația statului de a proteja sănătatea publică prin introducerea posibilității menținerii cursurilor în mediul online.

Totodată, sunt străine de natura pricinii și considerentele de la pagina 50 din hotărâre, prin care instanța de fond apreciază fără temei faptul că: „O.U.G. nr. 192/2020 nu putea constitui temei pentru adoptarea HCNSU nr. 53/2020 și a OMEC nr. 5.972/2020. Împrejurarea că în speță nu a fost invocată și evident nici constatată neconstituționalitatea OUG nr. 194/2002 nu împiedică anularea actelor administrative emise în temeiul acestei ordonanțe, dat fiind că un act administrativ trebuie să respecte întregul sistem normativ de nivel superior”.

În primul rând, nu există un impediment al legiferării prin ordonanțe de urgență în domeniul legilor organice, domeniul sistemului de învățământ, în contextul modificării unei legi speciale adoptate pentru luarea tuturor măsurilor necesare pe durata stării de alertă cum este Legea nr. 55/2020.

În al doilea rând, nu a fost constatată legalitatea O.U.G. nr. 192/2020 prin controlul de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, astfel încât instanța de fond a pronunțat o soluție cu aplicarea greșită a legii și străine de cauză:

— prin încălcarea principiului *specialia generalibus derogant*, atunci când reține argumente din texte normative modificate prin Legea nr. 55/2020, care este cadrul special de reglementare al măsurilor care se pot lua pe durata stării de alertă generate de pandemia de COVID-19 (posibilitatea analizării în consiliile de administrație ale unităților de învățământ a măsurilor, deși legiuitorul a conferit analiza factorilor de risc CNSU și ministerului de resort);

— prin încălcarea principiului imediatei aplicări a legii noi (prin intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 192/2020).

În al treilea rând, precizează că pot exista restrângeri, limitări de la drepturile fundamentale, cu condiția păstrării unui just echilibru între drepturile omului și apărarea intereselor generale ale societății.

Chiar legiuitorul constituțional a prevăzut la art. 53 din Constituție posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a

sănătății ori a moralei publice, sub condiția ca măsura restrângerii să fie necesară, proporțională, nediscriminatorie și să nu aducă atingere existenței dreptului sau libertății.

Consideră că prin măsurile derogatorii adoptate prin actele administrative care au făcut obiectul cauzei au fost respectate atât scopul și principiile consacrate de art. 1 din Legea nr. 55/2020, cât și celelalte angajamente internaționale ale României, iar critica privind încălcarea dreptului constituțional la învățatură nu poate fi primită.

În ceea ce privește **al doilea motiv de recurs**, greșita aplicare a legii, arată că judecătorul fondului nu a aplicat dispozițiile legale stabilite prin Legea nr. 55/2020, ca temei juridic al emiterii hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență (CNSU), ci le-a înlăturat fără temei.

Aprecierile judecătorului fondului sunt pur subiective și încalcă dispozițiile legale stabilite de Legea nr. 55/2020, prin care, urmărindu-se scopul legii, s-a conferit posibilitatea luării măsurilor necesare pentru reducerea riscului epidemiologic generat de pandemia de COVID-19 în domeniul educației, inclusiv prin suspendarea cursurilor cu prezență fizică și organizarea lor în sistem online, la propunerea CNSU.

Art. 71 din Legea nr. 55/2020 prevede faptul că, în vederea aplicării măsurilor prevăzute de lege, ministerele emit ordine și instrucțiuni, la propunerea CNSU.

Hotărârea CNSU nr. 53/2020 se bucură de prezumția de legalitate, având în vedere competența legală a CNSU de a stabili prin hotărâre abilitarea Ministerului Educației în vederea emiterii unui ordin prin care să fie stabilite măsurile de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2.

Stabilirea efectivă a măsurilor prin Ordinul ministrului educației nr. 5.972/2021 se circumscrie dreptului de apreciere al autorității administrative care, în urma datelor și informațiilor de care dispune și întemeindu-se pe prevederile legale care îi permit să aplice legea și să opteze între mai multe căi posibil de urmat pentru a ajunge la scopul stabilit de legiuitor, emite acte administrative cu caracter normativ în temeiul legii.

A învederat în continuare recurentul că își menține apărările arătate și în cazul reglementării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2021 pentru completarea art. 38 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (O.U.G. nr. 2/2021), în aplicarea căreia au fost emise Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021 și Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, pe care — în aceleași condiții de nelegalitate, străine de natura pricinii, instanța de fond le-a înlăturat ca temei juridic, înlocuindu-le cu propriile aprecieri subiective.

În drept, a invocat prevederile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 din Codul de procedură civilă, Legea nr. 55/2020.

3.2. **Recurentul-pârât CMBSU** a invocat motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii ce face obiectul acestei cauze.

A opinat că în mod netemeinic a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a CMBSU în ceea ce privește capetele de cerere 1, 2, 3, 4 și 5, având în vedere următoarele:

În cuprinsul primelor două capete de cerere, reclamantele contestă legalitatea unor acte administrative emise de o altă entitate, respectiv de către Guvernul României, și nu legalitatea unor acte juridice de drept administrativ emise de CMBSU, pentru a justifica astfel chemarea sa în judecată și cu privire la hotărârile de Guvern atacate.

Sub aspect procedural solicită să se constate că nu există identitate între autoritățile emitente ale actelor administrative considerate nelegale la punctele 1, 2, 3, 4 și 5 ale acțiunii introductive (Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/2020, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.972/2020, Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/2020, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 6.122/2020, Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020) și autoritatea chemată în instanță pentru a-i fi anulat parțial actul administrativ criticat.

Pe cale de consecință, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, admitând excepția invocată, casând sentința recurată cu consecința respingerii capetelor de cerere 1, 2, 3, 4 și 5 în contradictoriu cu CMBSU, ca fiind formulate în contradictoriu cu o persoană lipsită de calitate procesuală pasivă.

Totodată, apreciază că în mod incorect a fost respinsă excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile, raportat la faptul că niciunul dintre reclamanții din prezenta cauză nu a formulat plângere prealabilă în temeiul dispozițiilor legii contenciosului administrativ.

Prin urmare, solicită admiterea recursului, admiterea excepției și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Pe fondul cauzei, apreciază că hotărârile nr. 15/2020 și nr. 24/2020 ale CMBSU sunt temeinice și legale, pentru următoarele motive:

Hotărârile CMBSU nr. 15/2020 și nr. 24/2020 au fost adoptate în aplicarea hotărârilor Guvernului nr. 668/2020, 729/2020 și 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020 și a Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020 pentru aprobarea măsurilor de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2 și ținând seama de Adresa ISMB nr. 18.719/10.09.2020, înregistrată la IPMB cu nr. 20.060/10.09.2020.

Având în vedere pct. 6 din Ghidul privind măsurile sanitare și de protecție în unitățile de învățământ preuniversitar în perioada pandemiei de COVID-19 cuprins în Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, precum și cele comunicate de **ISMB** prin Adresa nr. 18.719/10.09.2020, înregistrată la IPMB cu nr. 20.060/10.09.2020, aprecierea ca nelegală, abuzivă sau neconstituțională a transpunerii acestor măsuri în hotărârile CMBSU atacate, cu aplicabilitate în municipiul București, nu poate fi primită, atâta vreme cât toate premisele adoptării acestora au fost îndeplinite.

Susține că toate măsurile dispuse atât în perioada stării de urgență, cât și în prezent, în perioada stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de art. 53 din Constituția României.

În situația de față, restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de alertă nu este dispusă de CMBSU prin hotărârile nr. 15/2020 și 24/2020, ci sunt prevăzute în acte normative cu putere superioară.

Măsurile stabilite de autorități în contextul combaterii pandemiei de coronavirus au fost subsumate obligației statului de ocrotire a sănătății publice, fiind adoptate și implementate avându-se în vedere necesitatea asigurării unui just și proporțional echilibru între drepturile și libertățile fundamentale, în ansamblul lor. Acestea au fost dispuse în vederea prevenirii și împiedicării răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV-2.

Aprobarea scenariilor de funcționare a unităților de învățământ de pe raza municipiului București pentru începutul anului școlar 2020—2021, precum și a măsurii suspendării

temporare a activităților didactice care presupun prezența față în față a fost adoptată în temeiul și în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public, iar interesul public legitim, în speță, este acela al asigurării sănătății publice, ceea ce a determinat dispunerea unor măsuri restrictive, instituite în vederea protejării cetățenilor, ca cea reclamată în cauză. Astfel, nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 26 din Constituția României arată că impunerea obligativității măștii de protecție nu afectează dreptul persoanelor la viață privată, fiind totodată o măsură cu caracter temporar, impusă în vederea stopării sau cel puțin a încetinerii răspândirii virusului.

În ceea ce privește hotărârile nr. 15/2020 și 24/2020, au fost elaborate în urma efectuării unei analize minuțioase a factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României realizată de specialiști în domeniul sănătății publice și al situațiilor de urgență.

Măsurile și grupurile populaționale se stabilesc de către CNSU, în baza propunerii Grupului de suport tehnico-științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României.

CMBSU, prin adoptarea hotărârilor atacate, a acționat în interes public general în scopul protejării dreptului la viață, la integritate fizică și al ocrotirii sănătății, măsurile legale temporare și graduale luate respectând principiul egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

În drept, a invocat prevederile art. 488 pct. 8 și următoarele din Codul de procedură civilă, art. 11 lit. a) din regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.491/2004 și celelalte norme legale invocate în cuprinsul cererii de recurs.

3.3. Recurentul-pârât ME a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței recurate și respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a susținut că instanța de fond a admis acțiunea cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, fiind incidente motivele de casare statuate de art. 488 alin. (1) pct. 4 și 8, precum și prevederile art. 397 alin. (1) teza a II-a din noul Cod de procedură civilă cu privire la faptul că a acordat mai mult decât s-a cerut.

Cu privire la **excepția rămânerii fără obiect/inadmisibilitatea capetelor de cerere** având ca obiect anularea ordinelor emise de ME, prin care s-a dispus suspendarea activităților care presupun prezența fizică a preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ preuniversitar, instanța de fond s-a limitat la „verificarea legalității efectelor produse de aceste două ordine, în perioada în care acestea au fost în vigoare” fără să facă o verificare din punctul de vedere al aplicabilității acestora în raport cu norma primară, știind că ordinele emise de ME au fost date în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (1³) și (1⁴) din Legea nr. 55/2020.

De asemenea, ordinele de suspendare a activității didactice au fost emise în temeiul prevederilor art. 71 din Legea nr. 55/2020.

Astfel, interpretarea instanței de fond este vădit nelegală, constituind o aplicare greșită a normelor de drept material.

În prezenta cauză, ordinele au fost emise de către autoritățile competente, în executarea altor prevederi legale, pentru stabilirea unor măsuri de prevenire și combatere a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2, iar sub aspectul conținutului măsurilor propriuzise nu a fost învederată încălcarea unor prevederi legale, criticile vizând practic oportunitatea și eficiența măsurilor.

Or, în privința unor asemenea critici instanța de contencios administrativ nu se poate substitui autorităților pârâte, limitând dreptul de apreciere al acestora, decât în cazul constatării unui exces de putere în sensul art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, respectiv exercitării dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Astfel, în cazul atacării în justiție a ordinelor de ministru emise în vederea punerii în aplicare a unor măsuri pe durata stării de alertă, în temeiul Legii nr. 55/2020, aceasta s-ar realiza doar în măsura în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată ar determina, odată cu constatarea nelegalității actului administrativ atacat, și înlăturarea efectelor acestuia, și constatarea nelegalității actului în temeiul căruia au fost date respectivele ordine.

Mai mult, instanța de fond, prin anularea ordinelor menționate, creează cadrul necesar formulării de către intimații-reclamanți a unor acțiuni în justiție pentru repararea prejudiciilor produse în perioada în care actele administrative contestate și-au produs efectele, aspect care intră sub incidența prevederilor art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă (penultimul alineat pag. 37 din sentință).

Instanța de fond nu a ținut seama de faptul că actele a căror anulare s-a solicitat au fost emise pentru o durată de timp determinată, fiind încadrate în categoria actelor cu caracter temporar, iar împlinirea termenului pentru care au fost emise respectivele acte normative are ca efect încetarea acțiunii normei juridice, încetarea producerii de efecte juridice, încetare care intervine *ope legis*, de drept.

Instituirea stării de alertă, în condițiile Legii nr. 55/2020, reprezintă decizia Guvernului de a interveni printr-un ansamblu de măsuri, pentru a răspunde situației urgente, de o amploare și intensitate deosebite, în condițiile în care viața și sănătatea persoanelor sunt amenințate.

Astfel, măsurile dispuse în timpul stării de alertă nu pot avea decât caracter temporar și trebuie să fie proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al situației care a impus instituirea stării de alertă, respectiv pandemia de COVID-19.

Cu privire la Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020, instanța de fond s-a pronunțat în sensul abrogării în integralitate a acestuia, în situația în care recurenții-reclamanți au solicitat anularea parțială a acestuia numai cu referire la scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolarilor și elevilor la activități/lecții online.

Astfel, instanța de fond a acordat mai mult decât s-a cerut, venind în contradicție cu dispozițiile art. 397 alin. (1) teza a II-a din noul Cod de procedură civilă.

Măsurile luate prin Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 au fost dispuse pentru punerea în executare a unor dispoziții legale emise în contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2.

Prevederile Legii nr. 55/2020 sunt concludente în sensul aspectelor criticate de către reclamanți. Unul din scopurile actelor normative menționate este acela de a permite autorităților publice să intervină eficient și cu mijloacele adecvate pentru gestionarea crizei cauzate de pandemie.

Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 pentru aprobarea măsurilor de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2 vine să stabilească măsuri și sarcini care trebuie să fie aduse la

îndeplinire la nivelul MEC și al instituțiilor centrale din subordine/în coordonare, respectiv la nivelul inspectoratelor școlare, la nivelul unităților de învățământ preuniversitar, precum și de către cadrele didactice.

Ordinul contestat a fost emis cu respectarea întocmai a prevederilor legale, atât în ceea ce privește condițiile de formă, cât și cele de fond și a reprezentat răspunsul instituțional la obligația/responsabilitatea MEC, ca minister de resort, de a stabili modul de derulare (organizare și desfășurare) a activităților didactice, în contextul epidemiologic actual, în scopul asigurării dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățatură și personalul din sistemul național de învățământ.

Actul a fost emis de organul competent, în limita competenței sale potrivit art. 94 alin. (2) lit. c) și o) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020.

Emiterea actului s-a făcut în forma și cu procedura prevăzute de lege cu referire expresă la temeiurile legale menționate, fondate pe situația de fapt referitoare la menținerea contextului excepțional care a determinat instituirea stării de urgență și alertă, interesul public general care a reclamat prelungirea acestei stări excepționale, menținerea aplicării măsurilor deja adoptate, precum și adoptarea unor noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei.

Desfășurarea în perioada de aplicabilitate a ordinului a activităților din planurile de învățământ în format online mențin conformitatea ordinului cu scopul legii și oportunitatea acestuia care rezidă chiar din intenția emitentului.

În ceea ce privește reținerea de către instanța de fond a faptului că a fost restrâns dreptul la educație, recurentul susține că, prin realizarea activității didactice în mediul online, nu se poate vorbi de o restrângere a dreptului la educație.

În acest sens, prin Legea nr. 55/2020 au fost instituite, pe durata stării de alertă, unele măsuri temporare în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății. Între respectivele măsuri se numără și măsura privind suspendarea activităților didactice ce impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor și studenților în unitățile și instituțiile de învățământ.

Astfel, nu se poate vorbi de restrângerea unor drepturi fundamentale, ci de exercitarea acestora într-o modalitate adaptată la dinamica evoluției situației epidemiologice naționale/zonale, respectiv în modalitatea online. Așa-zisa limitare a unor drepturi reținută de instanța de fond a fost realizată în considerarea unor drepturi colective, a unor interese publice care vizează dreptul la ocrotirea sănătății atât pentru elevi și cadre didactice, cât și pentru familiile acestora și pentru întreaga comunitate.

Astfel, au fost protejate, în mod adecvat și cu prioritate, drepturile convenționale și constituționale la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, dar a fost asigurat și interesul superior al beneficiarului direct al sistemului de educație (elevul) și dreptul de a beneficia de educație și de a finaliza un nivel de învățământ parcurs.

În drept, a invocat prevederile art. 397 alin. (1) teza a II-a, art. 488 alin. (1) pct. 4, 6 și 8 din noul Cod de procedură civilă și Legea nr. 554/2004.

3.4. Recurentul-pârât MS a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii atacate în ceea ce privește anularea Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020, în baza art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului a menționat că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii au solicitat anularea parțială a Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 pentru aprobarea măsurilor de organizare a activităților în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2, respectiv a dispozițiilor care instituie scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolărilor și elevilor la activități/lecții online.

Or, din considerentele și dispozitivul sentinței atacate rezultă faptul că instanța de judecată a anulat în întregime Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020.

Faptul că reclamanta a solicitat anularea în parte a ordinului, iar instanța a anulat ordinul în întregime, conduce la concluzia încălcării de către instanță a limitelor în care putea să se pronunțe, încălcând astfel principiul disponibilității părților.

Față de excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei AȘP, respinsă de instanță, a arătat următoarele:

În primul rând, în conformitate cu aspectele reținute de instanță, asociația reclamantă are dreptul de a susține dreptul la educație prin acordarea de consultanță și sprijin juridic sau reprezentare în acțiuni colective. Or, în prezenta cauză reclamanta AȘP „stă” în nume propriu, și nu ca reprezentant.

În al doilea rând, scopul asociației se poate realiza, conform statutului asociației, prin acordarea de consultanță și sprijin juridic. Participarea în calitate de reclamant într-o cauză nu poate fi încadrată în niciuna dintre aceste două activități.

În al treilea rând, instanța a apreciat că dreptul principal pus în discuție în speță îl constituie dreptul la educație și ar exista o strânsă legătură între obiectivele asociației și obiectul cauzei și, în consecință, asociația are calitate procesuală activă.

Apreciază recurentul că în prezenta speță nu se află în prezența unei acțiuni privind dreptul la educație. Actele care au fost puse în discuție și, mai ales, Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020, nu îngăduiesc dreptul la educație, nu au prevederi care să împiedice desfășurarea cursurilor, ci, dimpotrivă, au stabilit măsuri/scenarii care au menirea de a asigura desfășurarea cursurilor (și nu sistarea cursurilor), în condiții de prevenție și siguranță a tuturor participanților la actul de învățământ.

Instanța a considerat, fără o analiză în concret și aplicată la prezenta cauză, că simplul fapt că asociația are ca scop susținerea și dreptul la educație este suficient pentru a-i conferi calitate procesuală activă.

Date fiind aceste aspecte, solicită admiterea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei AȘP.

Referitor la capătul de cerere ce are ca obiect anularea parțială a Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020, arată următoarele:

Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020 vizează doar măsuri de organizare a activităților din cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică, fără a aduce atingere dreptului la învățătură, ci, dimpotrivă, scopul acestuia fiind asigurarea continuității cursurilor chiar în condițiile pandemiei cu virusul SARS-CoV-2, dar în condiții de siguranță, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

Astfel, măsurile dispuse prin ordin și criticate de reclamantii vizează efectuarea orelor în sistem online (și nu sistarea cursurilor) doar pentru anumite situații concrete, prevăzute la art. 16 din anexa la ordinul mai sus menționat, pentru perioadă limitată și prin raportare la contagiozitatea virusului SARS-CoV-2.

În consecință, apreciază că ordinul a fost emis în condiții de legalitate, cu respectarea și în limitele legilor a căror punere în executare/aplicare o vizează.

Totodată, ordinul nu aduce îngărdiri sau limitări la dreptul la învățătură, așa cum a reținut instanța care, în considerarea unor texte de lege ce vizează posibilitatea îngărdirii unor drepturi fundamentale doar prin lege, a construit un raționament juridic ce nu își găsește aplicabilitate în prezenta cauză.

În consecință, a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și, rejudecând, respingerea cererii de chemare în judecată în ceea ce privește anularea parțială a Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020.

3.5. Recurentul-pârât IPMB a invocat motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă și a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii ce face obiectul acestei cauze.

În susținerea recursului, a adus critici faptului că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a IPMB.

În speță, reclamantii contestă legalitatea unor acte juridice emise de alte entități, și nu legalitatea unor acte juridice de drept administrativ emise de IPMB, pentru a justifica, astfel, chemarea în judecată a IPMB.

CMBSU este un organism colegial, constituit în temeiul prevederilor art. 10 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență și ale art. 9 și 11 din Regulamentul-cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.491/2004, ca parte a Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu atribuții stabilite separat și distinct de IPMB.

Împrejurarea potrivit căreia prefectul este președinte al CMBSU nu conferă atribuții ori responsabilități în sarcina instituției prefectului.

Ca atare, sub aspect procedural trebuie să existe deplină identitate între autoritatea emitentă a actului administrativ considerat nelegal și autoritatea chemată în instanță pentru a-i fi anulat total ori parțial actul administrativ criticat.

Prin urmare, solicită admiterea recursului și, pe cale de consecință, admiterea excepției, casând sentința recurată și respingând astfel acțiunea ca fiind formulată în contradictoriu cu o persoană lipsită de calitate procesuală pasivă.

În drept, a invocat prevederile art. 488 pct. 8 și următoarele din Codul de procedură civilă, art. 265 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, coroborat cu dispozițiile art. 4—6 din Hotărârea Guvernului nr. 460/2006 pentru aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, precum și celelalte norme legale invocate în cuprinsul cererii de recurs.

4. Apărările formulate în cauză

Intimații-reclamanți au depus întâmpinare prin care au invocat excepțiile tardivității și nulității recursurilor și, în subsidiar, au solicitat respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală.

Guvernul României a depus concluzii scrise prin care a solicitat menținerea considerentelor sentinței recurate în sensul că acesta nu este parte în cauză.

CMBSU, CNSU, ME, IPMB și MS au formulat răspuns la întâmpinare, prin care au solicitat respingerea excepțiilor invocate de intimații reclamanți, prin întâmpinare.

Prin Încheierea din data de 29.03.2023 au fost respinse excepțiile tardivității și nulității recursurilor, invocate prin întâmpinare de către intimații-reclamanți.

CNSU a depus concluzii scrise, prin care a reiterat solicitarea de admitere a recursului, așa cum a fost formulat.

5. Analiza cererilor de recurs

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor invocate prin cererile de recurs, a apărărilor invocate prin întâmpinări și a dispozițiilor legale incidente în materia supusă verificării, Înalta Curte constată următoarele:

Prealabil, Înalta Curte constată că motivele de nelegalitate invocate prin cererile de recurs formulate sunt în mare parte comune, motiv pentru care acestea vor fi analizate global, printr-un raționament juridic de sinteză. În ceea ce privește criticile diferite din cele cinci cereri de recurs, acestea vor fi analizate punctual.

5.1. Preliminar, având în vedere că recurenții-pârâți ME și MS au formulat critici și în ceea ce privește soluțiile pronunțate de instanța de fond asupra excepțiilor, Înalta Curte urmează a analiza aceste critici cu precădere:

5.1.1. **MS a criticat soluția instanței de fond prin care a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei AȘP**, susținând, în esență, că asociația reclamantă are dreptul de a susține dreptul la educație prin acordarea de consultanță și sprijin juridic sau reprezentare în acțiuni colective, iar participarea în calitate de reclamant într-o cauză nu poate fi încadrată în niciuna dintre aceste două activități. De asemenea, a mai susținut că în prezenta speță nu se află în prezența unei acțiuni privind dreptul la educație, întrucât actele care au fost puse în discuție nu îngrădesc acest drept.

Înalta Curte reține că reclamanta trebuia să își justifice calitatea procesuală activă în cauză prin indicarea dreptului subiectiv viitor și previzibil al asociației, circumscris principiului specialității capacității de folosință al acesteia, condiție obligatorie în cadrul contenciosului subiectiv.

Prin Decizia nr. 8/2.03.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 2 iulie 2020, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (11) și (12) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit că „În vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului”.

În considerentele deciziei s-a reținut că, „în situația acțiunii promovate în contencios administrativ de către organismele sociale interesate, în definiția legală dată acestora prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. s) din Legea nr. 554/2004, legiuitorul a avut în vedere reglementarea unui contencios subiectiv, în care invocarea interesului legitim public este subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă însă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele organismului social — asociație, potrivit statutului acestuia. Verificarea existenței acestei legături urmează să se facă de instanțe de la caz la caz, prin raportare la elementele raportului juridic dedus judecării, nefiind suficientă menționarea în statut a activității de *apărare a interesului public*, ca scop principal al respectivului organism social interesat”.

În cauza de față, conform înscrisurilor de la dosar (fila 42 și următoarele din vol. 3, dosarul de fond), rezultă că, potrivit art. 3 din Statutul AȘP, „Scopul principal al asociației este susținerea (...) și dreptul la educație, precum și accesul la formare profesională și formare continuă al oricărei persoane, în conformitate cu art. 14 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene”, iar potrivit art. 4 din statut, unele din

mijloacele de realizare a acestui scop sunt următoarele: „să apere drepturile elevilor școlarizați în unitățile de învățământ particular” și „să ofere consultanță și sprijin juridic sau reprezentare în acțiuni colective în relația cu autoritățile statului”.

Or, actul administrativ supus controlului de legalitate în speță, la cererea recurentului MS, este reprezentat de Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020 pentru aprobarea măsurilor de organizare a activităților în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2, respectiv a dispozițiilor care instituie scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolarilor și elevilor la activități/lecții online. Prin acest ordin au fost aprobate o serie de „măsuri de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2”.

Prin urmare, dreptul principal pus în discuție în analiza legalității Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 îl constituie dreptul la educație, privit atât din perspectiva elevului, cât și a părinților, astfel că rezultă strânsa legătură între obiectivele asociației și obiectul prezentei cauze, astfel încât Înalta Curte apreciază că în mod legal și temeinic judecătorul fondului a respins această excepție ca neîntemeiată.

5.1.2. **ME a criticat soluția primei instanțe cu privire la modul de soluționare a excepției rămânerii fără obiect/inadmisibilității** capetelor de cerere având ca obiect anularea Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020 și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, susținând în esență că instanța de fond nu a ținut seama de faptul că aceste ordine au fost emise pentru o durată de timp determinată, fiind încadrate în categoria actelor cu caracter temporar, iar împlinirea termenului pentru care au fost emise respectivele acte normative are ca efect încetarea producerii de efecte juridice, încetare care intervine de drept.

Înalta Curte constată că instanța de fond a reținut că, deși cele două ordine contestate și-au produs deja integral efectele juridice, în sensul suspendării activităților didactice care impun prezența fizică în unitățile de învățământ preșcolar, primar, gimnazial, liceal și postliceal a preșcolarilor și elevilor pe perioadele 9.11.2020—8.12.2020 și 9.12.2020—23.12.2020, aceasta nu atrage rămânerea fără obiect/inadmisibilitatea acțiunii în anularea lor.

Motivul pentru care instanța a respins această excepție a fost acela că obiectul acțiunii îl constituie tocmai verificarea legalității efectelor produse de aceste două ordine, în perioada în care ele au fost în vigoare, iar existența obiectului trebuie privită și din perspectiva unei potențiale acțiuni în despăgubiri care, teoretic, s-ar putea introduce în viitor, acțiune care să vizeze repararea prejudiciilor produse în perioada în care actele administrative contestate și-au produs efectele juridice.

În ceea ce privește criticile recurentului ME privind greșita soluționare a acestei excepții, Înalta Curte nu poate reține susținerile acestora potrivit cărora, în condițiile în care cererea reclamantelor a privit anularea unor acte administrative ale căror efecte încetaseră anterior, nu mai puteau justifica un interes juridic actual.

În primul rând, în jurisprudența Curții Europene de Justiție și în practica instanței supreme s-a stabilit că acțiunile în justiție pot fi îndreptate, cu titlu de excepție, și împotriva unor acte care au fost deja puse în aplicare sau care au fost între timp abrogate, pentru că actele în cauză au putut produce efecte juridice care nu au fost înlăturate prin simpla lor abrogare, scopul acțiunilor fiind obținerea unor hotărâri prin care emitenții

să fie obligați să înlăture consecințele vătămătoare produse asupra reclamantilor, precum și evitarea repetării în viitor a presupuselor nelegalități.

În al doilea rând, tot potrivit jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, acțiunea în despăgubiri formulată în temeiul art. 19 din Legea nr. 554/2004, poate fi formulată și ulterior formulării acțiunii în anulare împotriva actului administrativ vătămător sau concomitent, astfel încât împrejurarea că reclamantii nu au solicitat în această cauză și repararea unor eventuale pagube nu înseamnă că nu mai prezintă interes juridic în susținerea acțiunii în anulare, chiar dacă pe parcursul procesului actele administrative contestate și-au epuizat efectele, respectiv nu mai sunt în vigoare.

Nulitatea unui act administrativ vătămător presupune emiterea lui cu nerespectarea dispozițiilor legale în vigoare la acea dată, iar sancțiunea nulității se aplică retroactiv începând cu data emiterii actului administrativ anulat, astfel încât, pe perioada cât și-a produs efectele prejudiciabile, subzistă interesul juridic practic în sensul reparării acestor prejudicii, independent de încetarea producerii efectelor, prin ieșirea din vigoare în cazul actelor administrative cu caracter normativ.

Altfel spus, un act administrativ normativ care și-a încetat efectele, a fost modificat sau abrogat, pe perioada când a fost în vigoare nu poate fi considerat inexistent, el există ca făcând parte din fondul normativ incident pentru acea perioadă, abrogarea nefiind sinonimă cu inexistența, ci cu neaplicarea ulterioară, adică are efecte pentru viitor, în timp ce nulitatea are efecte pentru trecut, începând chiar cu data adoptării acestuia pe tot parcursul cât a fost în vigoare și și-a produs efectele.

Prin urmare, anularea actului administrativ nu este condiționată de executorialitatea acestuia, motiv pentru care Înalta Curte apreciază că în mod legal și temeinic judecătorul fondului a reținut ca fiind îndeplinită condiția interesului în cauză.

5.2. Înainte de a trece la analiza efectivă a motivelor de recurs, Înalta Curte constată că, în prezenta cauză, din conținutul întregului memoriu de motivare a căii de atac, **recurentul ME** a invocat în mod generic motivele de recurs prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 4, 6 și 8 din Codul de procedură civilă, precum și prevederile art. 397 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă, cu privire la faptul că s-a acordat mai mult decât s-a cerut.

5.2.1. Astfel, pentru început, se constată că, deși a indicat motivul de recurs prevăzut de **art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă**, prin criticile formulate, această situație de casare nu se regăsește în niciun fel în prezenta cauză, iar invocarea sa a fost una pur formală, fără ca recurentul să dezvolte și să argumenteze credibil o atare situație de casare; potrivit acestui text de lege, casarea unei hotărâri se poate cere atunci când „instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești”.

În doctrină s-a identificat ca încadrându-se în respectivul motiv de recurs ipoteza (ce nu poate fi extinsă asupra unor alte situații de fapt) în care instanța a admis cererea prin care s-a solicitat luarea unei măsuri pe care numai un organ al puterii legislative sau al puterii executive o putea adopta.

Niciuna dintre criticile dezvoltate de către recurent în conținutul memoriului de recurs nu atrage incidența acestui motiv de casare, respectiv nu există indicii în sensul că instanța de fond, prin modul în care a soluționat cauza, ar fi depășit atribuțiile puterii judecătorești.

5.2.2. Se constată, de asemenea, că acest recurent a invocat în mod formal și situația de casare prevăzută de **art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă**, susținând că instanța de fond, prin anularea ordinelor contestate, creează cadrul necesar formulării de către intimații-reclamantii a unor acțiuni în justiție pentru repararea prejudiciilor produse în

perioada în care actele administrative contestate și-au produs efectele, aspect care, în opinia sa, intră sub incidența acestor prevederi.

Potrivit art. 425 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, în considerentele hotărârii „se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților”.

Verificând conținutul sentinței atacate, instanța de control judiciar constată că aceasta îndeplinește exigențele menționate, întrucât judecătorul fondului a expus în mod clar și logic argumentele care au fundamentat soluția adoptată. Mai precis, sentința cuprinde raționamentul logico-juridic care a fundamentat soluția pronunțată atât sub aspectul excepțiilor ce au fost soluționate de către instanță, cât și sub aspectul modului de soluționare a fondului cauzei.

Motivul de recurs analizat nu are în vedere fiecare dintre argumentele de fapt și de drept folosite de reclamant în cererea de chemare în judecată, instanța având posibilitatea să le grupeze și să le structureze în funcție de problemele de drept deduse judecării, putând să le răspundă prin considerente comune.

Cu alte cuvinte, chiar dacă în motivarea hotărârii judecătorești nu se regăsesc literal toate susținerile invocate de partea reclamantă în legătură cu nelegalitatea actului administrativ contestat în cauză, sentința nu este susceptibilă de a fi reformată prin prisma motivului de recurs cercetat.

În plus de aceasta, instanța de control judiciar apreciază că sentința atacată nu cuprinde considerente contradictorii sau străine de natura cauzei deduse judecării.

5.2.3. **În continuare, recurenții ME și MS** au dus critici soluției de anulare a Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 pentru aprobarea măsurilor de organizare a activităților în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2, respectiv a dispozițiilor care instituie scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolarilor și elevilor la activități/lecții online.

Ambii recurenții au învederat că instanța de fond a anulat în întregime Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, în condițiile în care, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii au solicitat anularea parțială a ordinului, respectiv a dispozițiilor care instituie scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolarilor și elevilor la activități/lecții online.

În raport cu obiectul acțiunii, Înalta Curte constată că instanța de fond a nesocotit dispozițiile procedurale cuprinse în art. 22 alin. (6) din Codul de procedură civilă, care stabilesc că judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără a depăși limitele investiției, în afară de cazul în care legea ar dispune altfel.

Principiul prevăzut de art. 22 alin. (6) din Codul de procedură civilă este dezvoltat de prevederile art. 397 alin. (1) din același cod, potrivit căruia instanța este obligată să se pronunțe asupra tuturor cererilor deduse judecării. Ea nu poate acorda mai mult sau altceva decât s-a cerut, dacă legea nu prevede altfel.

Așadar, în baza principiilor enunțate anterior, judecătorul este ținut de cadrul procesual trasat de către părți, sub aspectul obiectului, cauzei și al părților. Obligația instanței de a se pronunța numai cu privire la ceea ce s-a cerut constituie garanția respectării și aplicării principiului disponibilității.

În cauză, cadrul procesual a fost stabilit de reclamanți, care au indicat în mod expres care sunt pretențiile lor și motivele de fapt și de drept pe care se fundamentează acestea.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată formulată, reclamanții au solicitat anularea parțială a ordinului, respectiv a dispozițiilor care instituie scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolarilor și elevilor la activități/lecții online. Cu toate acestea, deși avea obligația să analizeze pretențiile deduse judecătii în modalitatea în care acestea au fost formulate, prima instanță a anulat în întregime Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, modul în care a fost formulat dispozitivul sentinței fiind în dezacord cu prevederile art. 397 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă, mai sus menționate.

În consecință, în raport cu aspectele anterior prezentate, Înalta Curte apreciază că este fondat motivul de casare analizat.

5.2.4. Înalta Curte reține și incidența motivului de nelegalitate prevăzut la **art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**, apreciind ca fiind fondate recursurile declarate de ME și MS.

Prima instanță a dispus anularea Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020. În esență, se observă că prima instanță a reținut ca motive de nulitate a ordinului faptul că, deși în preambulul acestuia se menționează că a fost emis, printre altele, în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020, acest act normativ nu putea constitui temei al adoptării ordinului. Astfel, la data adoptării ordinului, în România era declarată starea de alertă, iar suspendarea activităților didactice ce impunea prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor și studenților în unitățile și instituțiile de învățământ trebuia realizată după procedura prevăzută de art. 38 din Legea nr. 55/2020, și nu după procedura prevăzută de art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020. Distinct de acestea, instanța de fond a apreciat că, și dacă s-ar admite că ordinul ar fi putut avea ca temei Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020, acesta rămâne afectat de viciul nelegalității, deoarece depășește limitele abilitării, adăugând în mod nepermis la ordonanță, cu încălcarea art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000.

Înalta Curte apreciază a fi fondată critica de nelegalitate formulată cu privire la legea aplicabilă litigiului, prima instanță făcând o greșită apreciere asupra incidenței Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Se constată că, în mod legal, în preambulul Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020 se menționează că a fost emis, printre altele, în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020 privind instituirea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ și pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, potrivit căruia: *Măsurile de organizare a activității în cadrul unităților și instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 se aprobă prin ordin comun al ministrului sănătății și ministrului educației și cercetării, în termen de 5 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*

De asemenea, la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020 se prevede că: *Prezenta ordonanță de urgență instituie unele măsuri de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, în scopul asigurării dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățatură, studenți și personalul din sistemul național de învățământ.*

Prin urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020 a fost adoptată pentru a fi reglementate măsuri de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, pentru noul an școlar care începea la 1 septembrie 2020, respectiv noul an universitar, care începe, de regulă, în prima zi lucrătoare a lunii octombrie.

Astfel, din lecturarea preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 141/2020 nu se confirmă cele reținute de instanța de fond, respectiv că acest act normativ ar fi fost adoptat pentru a fi aplicat în situații epidemiologice speciale, dar în care nu este declarată starea de urgență sau starea de alertă:

„Având în vedere faptul că actuala legislație, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 179/2020, își încetează efectele odată cu sfârșitul anului școlar/universitar 2019—2020, pentru a asigura continuitatea în desfășurarea activităților didactice la nivelul sistemului de învățământ, dat fiind termenul foarte scurt pentru asigurarea cadrului legal necesar și știind că noul an școlar începe la 1 septembrie, respectiv noul an universitar începe, de regulă, în prima zi lucrătoare a lunii octombrie,

intrucât atât starea de urgență, cât și starea de alertă se instituie numai în situații excepționale, cu aplicabilitate limitată în timp, iar suspendarea activităților didactice de predare, evaluare, care presupun interacțiunea față în față, poate să fie dispusă de autoritățile din domeniu și în afara acestor situații deosebite,

în condițiile unei potențiale limitări a interacțiunii la clasă/cursuri sunt imperios necesare asigurarea unui cadru juridic adecvat și implicit securitatea raporturilor juridice în privința asigurării dreptului fundamental la învățatură (...)

Prin urmare, așa cum rezultă din chiar titlul acestuia, *Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 pentru aprobarea măsurilor de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2* a vizat anul școlar care urma a începe la data de 1 septembrie 2020, fără a se fi raportat la starea de alertă declarată la acel moment pe teritoriul României.

Din acest motiv nu se poate reține, așa cum eronat a apreciat instanța de fond, că dispozițiile art. 38 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în vigoare la data de 1.09.2020, ar fi intrat în conflict cu dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020. Așa cum rezultă din conținutul art. 38 din Legea nr. 55/2020, acesta viza măsuri de suspendare a activităților didactice ce impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor și studenților în unitățile și instituțiile de învățământ, care pot fi luate exclusiv pe durata stării de alertă.

Mai mult, așa cum s-a arătat, reclamanții au contestat Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 doar în ce privește scenariul 3 privind participarea tuturor preșcolarilor și elevilor la activități/lecții online, nu și celelalte măsuri dispuse prin ordin.

Contrar aspectelor reținute de prima instanță, se constată că ordinul nu a fost dat cu încălcarea art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia: *„Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”*

Astfel, art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 141/2020 prevede următoarele: *În funcție de situația epidemiologică, consiliul de administrație al unității de învățământ preuniversitar poate propune, în urma consultării asociației de părinți din unitatea de învățământ, ca desfășurarea activității didactice care presupune prezența fizică a antepreșcolărilor, preșcolărilor și elevilor în unitățile de învățământ să se realizeze prin intermediul tehnologiei și al internetului, cu respectarea măsurilor stabilite prin ordinul prevăzut la art. 2.*

Într-adevăr, prin Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/2020 au fost stabilite atât criteriile, cât și conduita obligatorie ce trebuie urmată de instituțiile de învățământ, dar art. 3 alin. (1), precizat, nu exclude o astfel de posibilitate.

Mai mult, trebuie luat în considerare și contextul în care a fost adoptat ordinul, în contextul situației de criză generate de pandemia de COVID-19, era necesar ca toate instituțiile statului să adopte măsuri restrictive cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.

Ceea ce s-a urmărit prin adoptarea măsurilor pe care instanța de fond le-a anulat a fost ca activitățile didactice care presupun prezența fizică a antepreșcolărilor, preșcolărilor și elevilor în unitățile de învățământ să aibă loc în condiții de siguranță pentru a minimiza riscul de îmbolnăvire a participanților. Dacă autoritățile nu ar fi luat aceste măsuri ar fi existat riscul ca sănătatea acestor persoane să fie afectată, astfel că nu se poate reproșa chiar aspectul că au fost adoptate măsuri cu caracter necesar în situație excepțională, neputându-se pretinde statului să stea în pasivitate.

Cât timp s-a dovedit rata mare de contagiozitate pe cale aeriană nu se poate susține că măsurile adoptate nu au avut un caracter rezonabil, urmărindu-se cu puterea evidenței reducerea răspândirii virusului, limitarea îmbolnăvirilor și reducerea cazurilor de deces.

În consecință, față de considerentele expuse, în baza dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 coroborate cu cele ale art. 496 alin. (1) raportat la art. 488 alin. (1) pct. 5 și 8 din Codul de procedură civilă, se vor admite recursurile declarate de pârâții MS și ME, se va casa în parte sentința recurată, iar, în rejudecare, va fi respinsă acțiunea formulată de reclamantii având ca obiect anularea Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020.

5.3.1. Recurentul-pârât CMBSU, în primul rând, a susținut că, în mod netemeinic, a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a CMBSU în ceea ce privește capetele de cerere 1, 2, 3, 4 și 5.

Or, așa cum s-a consemnat atât prin hotărârea atacată, cât și prin Încheierea din data de 11.02.2021, în ședința de judecată din data de 11.02.2021 reclamantii au precizat că acest pârât a fost chemat în judecată doar în ce privește hotărârile Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020 și nr. 24/2020, nu și în privința celorlalte acte administrative vizate de excepție. Față de această precizare, în aceeași ședință de judecată, instanța de fond a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a CMBSU, ca lipsită de obiect.

Înalta Curte constată că recurentul a invocat această excepție fără a se raporta la soluția instanței de fond, prin care s-a constatat calitatea sa procesuală pasivă prin raportare doar la hotărârile Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020 și nr. 24/2020, motiv pentru care va respinge criticile ca nefondate.

5.3.2. Prin cea de-a doua critică, recurentul a apreciat că, în mod incorect, a fost respinsă excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile, raportat la faptul că niciunul dintre reclamantii din prezenta cauză nu a formulat plângere prealabilă în temeiul dispozițiilor legii contenciosului administrativ.

Excepția lipsei procedurii prealabile a fost legal respinsă, instanța de fond reținând corect că hotărârile contestate au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, conform art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004.

De altfel, având în vedere specificul raporturilor juridice reglementate de actele administrative contestate și durata scurtă a măsurilor și procedurilor prevăzute de aceste acte administrative normative, în concordanță cu considerentele Deciziei nr. 392/2021 a Curții Constituționale, pentru a se garanta accesul liber la justiție și un remediu eficient și efectiv, se poate aprecia că procedura administrativă prealabilă prevăzută de Legea nr. 554/2004 este incompatibilă cu specificul actelor administrative emise în baza acestei legi.

5.3.3. În continuare, Înalta Curte reține că recursul declarat de pârâtul CMBSU este fondat, fiind incident cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

În preambulul hotărârilor nr. 15/2020 și nr. 24/2020 este menționat ca temei al emiterii acestora art. 6 din Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020. Prima instanță a dispus, în baza art. 18 din Legea nr. 554/2004, anularea în parte a hotărârilor nr. 15/2020 și nr. 24/2020 ale CMBSU, drept consecință a anulării Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020.

Înalta Curte va avea în vedere în soluționarea acestui recurs, cele arătate la punctul 5.2.4, respectiv admiterea recursurilor declarate de pârâții MS și ME, în sensul respingerii acțiunii de anulare a Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020.

Având în vedere această soluție, nu mai subzistă temeiuri nici pentru anularea hotărârilor CMBSU, conform art. 18 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, reținut de prima instanță.

Prin urmare, constatând legalitatea ordinului, hotărârile contestate au fost emise cu respectarea art. 6 din ordin: „Comitetul județean/al municipiului București pentru situații de urgență emite hotărârea privind scenariul de funcționare pentru fiecare unitate de învățământ pentru începutul anului școlar 2020—2021”.

De asemenea, măsurile transpuse prin hotărârile CMBSU atacate au respectat atât punctul 6 din Ghidul privind măsurile sanitare și de protecție în unitățile de învățământ preuniversitar în perioada pandemiei COVID-19 cuprins în Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, cât și cele comunicate de ISMB prin Adresa nr. 18.719/10.09.2020, înregistrată la IPMB cu nr. 20.060/10.09.2020.

În consecință, în baza dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 coroborate cu cele ale art. 496 alin. (1) raportat la art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, va fi admis recursul declarat de pârâtul CMBSU, se va casa în parte sentința recurată, iar în rejudecare va fi respinsă acțiunea având ca obiect anularea art. 2 și art. 3 din Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020 și art. 1 pct. 6 din Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 24/2020, ca neîntemeiată.

5.4. **Recurentul-pârât IPMB** a invocat motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, criticând faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra excepției lipsei calității sale procesuale pasive.

Înalta Curte va respinge recursul formulat de IPMB, ca nefondat, având în vedere faptul că, așa cum rezultă din Încheierea de ședință din data de 11.02.2021, vol. 4, fila 26, Curtea de Apel s-a pronunțat asupra acestei excepții, respingând-o ca rămasă fără obiect.

În acest sens, a luat act de precizările formulate de reclamantul, în sensul că cererea de chemare în judecată nu a fost introdusă împotriva IPMB, ci a CMBSU.

5.5. În continuare, vor fi analizate criticile formulate de recurenții CNSU și ME împotriva soluției instanței de fond de anulare a Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021.

În esență, trecând peste amplele considerații de natură teoretică învederate prin sentința recurată, se observă că prima instanță a reținut următoarele motive de nulitate a actelor contestate:

— La baza emiterii Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020 și Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020 au stat prevederile art. 1 pct. 4 din O.U.G. nr. 192/2020, prin care au fost modificate atât competența, cât și procedura de luare a deciziei de suspendare a cursurilor cu prezența fizică și de instituire a regimului online, astfel cum erau prevăzute până la acea dată de art. 38 din Legea nr. 55/2020. Modificarea cadrului legislativ, care permite restrângerea drepturilor fundamentale, trebuie să urmeze același regim juridic, respectiv să fie stabilită prin lege, ca act formal al Parlamentului, cu atât mai mult cu cât era vorba de o derogare temporară, respectiv numai pentru perioada noiembrie 2020—31 decembrie 2020. Prin urmare, curtea de apel a constatat că, în speță, printr-un act al puterii executive se modifică „temporar” voința puterii legislative, atribuindu-se competența de a restrânge exercițiul unui drept fundamental unor alte autorități publice decât cele învestite anterior de către Parlament, astfel că O.U.G. nr. 192/2020 nu putea constitui temei pentru adoptarea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/2020 și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/2020.

— De asemenea, presupunând că O.U.G. nr. 192/2020 ar fi putut constitui temei al emiterii actelor administrative infralegale, a constatat că ordonanța are un grad mare de generalitate, fiind lacunară și lipsită de orice previzibilitate în ceea ce privește modalitatea de aplicare a ei, dat fiind că aceasta se rezumă la a abilita două autorități publice să ia măsura suspendării cursurilor, fără a oferi criterii controlabile în baza cărora se va lua o astfel de decizie, referirea la analiza „situației epidemiologice la nivel național” nefiind de natură să suplinească lipsa acestor criterii.

— Raportat la Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020 și Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, s-a reținut că acestea sunt emise în baza aceluiași dispoziții, având ca obiect prelungirea duratei suspendării cursurilor fizice, cu trecerea corelativă în online, pe perioada 9.12.2020—23.12.2020. Ca atare, aceste acte sunt afectate de aceleași vicii de nelegalitate ca și cele precedente.

— În ceea ce privește Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021 și Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, având ca obiect suspendarea cursurilor fizice pentru perioada 11.01.2021—7.02.2021, instanța de fond a constatat că a fost adoptată în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2021, care, instituind o derogare de la procedura de restrângere a exercițiului dreptului la învățătură, este susceptibilă de aceleași critici ca și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, neputând deci nici ea constitui temei juridic pentru emiterea acestora.

5.5.1. Înalta Curte constată că sunt fondate criticile aduse de recurenții CNSU și ME soluției instanței de fond de anulare a Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, fiind incident cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021 s-a propus: „suspendarea activităților care impun prezența fizică a preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem online, pentru perioada 11.01.2021—7.02.2021”, iar prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021 s-a dispus: „Activitățile didactice care impun prezența fizică în unitățile de învățământ preșcolar, primar, gimnazial, liceal și postliceal a preșcolarilor și elevilor se suspendă pentru perioada 11.01.2021—29.01.2021”.

Acestea au fost adoptate ca urmare a modificărilor aduse Legii nr. 55/2020 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2021 pentru completarea art. 38 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 7 ianuarie 2021:

După alineatul (13) al articolului 38 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alineatul (14), cu următorul cuprins:

„(14) În perioada 11 ianuarie 2021—8 februarie 2021, prin excepție de la prevederile alin. (1), în baza și sub rezerva analizei situației epidemiologice la nivel național realizate de Ministerul Sănătății împreună cu Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției și în baza hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență, prin ordin al ministrului educației, se pot dispune suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem on-line.”

Înalta Curte constată, contrar celor reținute de instanța de fond, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2021 a fost adoptată în condiții de legalitate, în domeniul legilor organice, cu motivarea urgenței, și nu a făcut obiectul unui control de constituționalitate prin care să fie suspendate efectele sale în condițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Competența pe care o are Guvernul de a adopta ordonanțe de urgență are ca izvor art. 115 alin. (4) și (5) din Constituția României:

„(4) Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

(5) Ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în

Monitorul Oficial al României. Camerele, dacă nu se află în sesiune, se convoacă în mod obligatoriu în 5 zile de la depunere sau, după caz, de la trimitere. Dacă în termen de cel mult 30 de zile de la depunere, Camera sesizată nu se pronunță asupra ordonanței, aceasta este considerată adoptată și se trimite celeilalte Camere care decide de asemenea în procedură de urgență. Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la articolul 76 alineatul (1).”

Așa cum rezultă din aceste prevederi constituționale, nu există niciun impediment al legiferării prin ordonanțe de urgență în domeniul legilor organice, cum este și domeniul sistemului de învățământ, în contextul modificării unei legi speciale adoptate pentru luarea tuturor măsurilor necesare pe durata stării de alertă, cum este Legea nr. 55/2020.

În consecință, dispoziția prin care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2021 aduce modificări Legii nr. 55/2020 este pe deplin valabilă, producând efecte de la data intrării în vigoare, fiind o dispoziție clară, previzibilă și accesibilă, astfel încât curtea de apel a reținut, cu încălcarea prevederilor constituționale menționate, că aceasta nu putea constitui temei pentru adoptarea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021 și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021.

Înalta Curte constată că sunt întemeiate criticile recurenților și cu privire la cel de-al doilea motiv de nelegalitate reținut de curtea de apel, referitor la faptul că ordonanța are un grad mare de generalitate, fiind lacunară și lipsită de orice previzibilitate în ceea ce privește modalitatea de aplicare a ei.

Astfel cum rezultă din textul ordonanței, în baza și sub rezerva analizei situației epidemiologice la nivel național realizate de MS împreună cu Centrul Național de Coordinare și Conducere a Intervenției și în baza hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență, prin ordin al ministrului educației, se pot dispune suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolărilor, preșcolărilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem online.

Contrar celor reținute de curtea de apel, Înalta Curte constată că măsurile impuse prin hotărârile contestate au fost dispuse cu respectarea dispozițiilor legale stabilite de secțiunea a 5-a „Domeniul educație și cercetare” din Legea nr. 55/2020, prin care s-a conferit posibilitatea luării măsurilor necesare pentru reducerea riscului epidemiologic generat de pandemia de COVID-19 în domeniul educației, inclusiv prin suspendarea cursurilor cu prezență fizică și organizarea lor în sistem online, la propunerea Comitetului Național pentru Situații de Urgență.

În consecință, față de considerentele expuse, în baza dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 coroborate cu cele ale art. 496 alin. (1) raportat la art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă se vor admite recursurile declarate de pârâții CNSU și ME, se va casa în parte sentința recurată, iar, în rejudecare, va fi respinsă acțiunea formulată de reclamantii având ca obiect anularea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, precum și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021.

5.5.2. În ce privește criticile formulate de recurenții CNSU și ME soluției instanței de fond de anulare a Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, Înalta Curte reține următoarele:

Prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020 s-a aprobat suspendarea activităților

care presupun prezența fizică a preșcolărilor și elevilor, urmând ca activitățile didactice să continue online, pe o perioadă de 30 de zile, cu începere din data de 9.11.2020.

În aceeași zi a fost emis Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020 prin care s-a dispus, identic, suspendarea activităților care presupun prezența fizică a preșcolărilor și elevilor, urmând ca activitățile didactice să continue online, pe o perioadă de 30 de zile, cu începere din data de 9.11.2020.

Prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020 și Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020 s-a prelungit durata suspendării cursurilor fizice, cu trecerea corelativă în online, pe perioada 9.12.2020—23.12.2020.

Aceste acte administrative au fost adoptate în temeiul O.U.G. nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1042 din 6 noiembrie 2020, respectiv a următoarelor prevederi:

Art. I. — Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:(...)

4. La articolul 38, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alineatul (13), cu următorul cuprins:

„(13) În perioada noiembrie 2020—31 decembrie 2020, prin excepție de la prevederile alin. (1), prin ordin al ministrului educației și cercetării, în baza hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență și analizei situației epidemiologice la nivel național, se pot dispune suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolărilor, preșcolărilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem on-line.”

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 50/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 martie 2022, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblu.

În considerentele deciziei, Curtea Constituțională a reținut temeinicia motivelor de neconstituționalitate extrinsecă, apreciind că adoptarea O.U.G. nr. 192/2020 s-a realizat cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 79 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Guvernul, cu acest prilej, atribuind un rol formal atât Consiliului Legislativ, cât și legalității procedurii de adoptare a ordonanțelor de urgență.

Înalta Curte constată că criticile exprimate de recurenții CNSU și ME asupra soluției de anulare a acestor acte administrative sunt identice cu cele exprimate la punctul anterior și care au condus la soluția de admitere a recursurilor acestora și la respingerea acțiunii având ca obiect anularea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, în privința art. 1, precum și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021.

Așa cum s-a arătat la punctul precedent, aceste din urmă hotărâri au fost adoptate în temeiul O.U.G. nr. 2/2021, care nu a făcut obiectul unui control de constituționalitate prin care să

fie suspendate efectele sale în condițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

În acest caz însă Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020, Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020 au fost adoptate în temeiul O.U.G. nr. 192/2020, declarată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 50/2022.

În ce privește efectele deciziilor Curții Constituționale a României, Înalta Curte reține considerentele exprimate în cuprinsul Deciziei Curții Constituționale a României nr. 404/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 10 ianuarie 2017:

27. *În ceea ce privește efectele unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate, Curtea a reținut că „decizia de constatare a neconstituționalității face parte din ordinea juridică normativă, prin efectul acesteia prevederea neconstituțională încetându-și aplicarea pentru viitor” (Decizia nr. 847 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 14 august 2008). În aceste condiții, decizia de constatare a neconstituționalității se va aplica în privința raporturilor juridice ce urmează a se naște după publicarea sa în Monitorul Oficial — facta futura, însă, având în vedere faptul că excepția de neconstituționalitate este, de principiu, o chestiune prejudicială, o problemă juridică a cărei rezolvare trebuie să preceadă soluționarea litigiului cu care este conexă (a se vedea Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007) și un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 5 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007), Curtea reține că aceasta nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, prin aplicarea deciziilor de constatare a neconstituționalității numai raporturilor juridice care urmează a se naște, deci unor situații viitoare ipotetice, întrucât și-ar pierde esențialmente caracterul concret. Așadar, Curtea reține că aplicarea pentru viitor a deciziilor sale vizează atât situațiile juridice ce urmează a se naște — facta futura, cât și situațiile juridice pendinte și, în mod excepțional, astfel cum vom arăta, acele situații care au devenit facta praeterita.*

28. *În aceste condiții, Curtea reține că o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia — cauze pendinte, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile — indiferent de invocarea excepției până la publicarea deciziei de admitere, întrucât ceea ce are relevanță în privința aplicării deciziei Curții este ca raportul juridic guvernat de dispozițiile legii declarate neconstituționale să nu fie definitiv consolidat. În acest mod, efectele deciziei de admitere a instanței de contencios constituțional se produc erga omnes. În privința cauzelor care nu se află pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a Curții, fiind vorba despre un raport juridic epuizat — facta praeterita, Curtea reține că partea nu mai poate solicita aplicarea deciziei de admitere, întrucât decizia de admitere a Curții nu poate constitui temei legal pentru o acțiune în justiție, în caz contrar consecința fiind extinderea efectelor deciziei Curții pentru trecut.*

Prin urmare, având în vedere declararea ca neconstituțională a O.U.G. nr. 192/2020, Înalta Curte constată că nu mai există un temei legal pentru a se putea dispune, în perioada noiembrie 2020—31 decembrie 2020, prin ordin al ministrului educației și cercetării, în baza hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență și analizei situației epidemiologice la nivel național,

suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem online.

Or, declararea neconstituționalității unui text abrogator face să renască textul abrogat prin acesta, de la data publicării oficiale a deciziei Curții Constituționale.

Dispozițiile declarate neconstituționale au fost adoptate prin excepție de la prevederile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, în vigoare la acel moment, potrivit cărora: *Pe durata stării de alertă, activitățile didactice ce impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ se pot suspenda, la propunerea consiliului de administrație a unității de învățământ preuniversitar, cu avizul inspectoratului școlar județean/Inspectoratului Școlar al Municipiului București și al direcției de sănătate publică județene/Direcției de Sănătate Publică a Municipiului București și cu aprobarea prin hotărâre a comitetului județean pentru situații de urgență/Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență, pe baza argumentelor legale privind starea de sănătate.*

Or, așa cum rezultă din analiza actelor contestate la acest punct, acestea derogă de la prevederile legale incidente precitate.

Prin urmare, se impune respingerea recursului formulat de recurenții CNSU și ME, în ce privește soluția de anulare a Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 53/8.11.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 5.972/8.11.2020, Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 57/7.12.2020, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 6.122/7.12.2020, exclusiv pentru argumentele expuse, care vor înlocui considerentele expuse de curtea de apel.

6. Temeiul de drept al soluției adoptate în recurs

Pentru argumentele expuse, în temeiul art. 496 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 544/2004, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte va admite recursurile formulate de pârâții CMSBU, CNSU, ME și MS; va casa în parte sentința atacată și, rejudecând, va respinge acțiunea formulată de reclamant în ceea ce privește anularea: Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, art. 1 din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, art. 2 și 3 din Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020 și art. 1 pct. 6 din Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 24/2020, ca neîntemeiată; va respinge recursul formulat de pârâțul IPMB, ca nefondat, și va menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Având în vedere soluția de admitere a recursului formulat de pârâțul CNSU, va admite cererea de intervenție accesorie formulată de DSU în interesul recurentului-pârât CNSU.

În temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă, va obliga intimatele-reclamante la plata în solidar a sumei de 600 lei cheltuieli de judecată către recurenții-pârâți, astfel: MS — 100 lei, ME — 200 lei, CMBSU — 100 lei și CNSU, prin reprezentant legal DSU din cadrul MAI — 200 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Conform art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 544/2004, cu modificările și completările ulterioare, hotărârea se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D E:

Admite recursurile formulate de pârâții CMSBU, CNSU, ME și MS împotriva Sentinței nr. 212 din 25 februarie 2021 a Curții de Apel B. — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Casează în parte sentința atacată și, rejudecând:

Respinge acțiunea formulată de reclamantii AȘP, BIL, EME, MII, MM, M.A.L., SLF, ȘDM, TOA și TA în ceea ce privește anularea: Ordinului ministrului educației și cercetării și al ministrului sănătății nr. 5.487/1.494/31.08.2020, art. 1 din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 2/8.01.2021, Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.090/8.01.2021, art. 2 și 3 din Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 15/10.09.2020 și art. 1 pct. 6 din Hotărârea Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nr. 24/2020, ca neîntemeiată.

Admite cererea de intervenție accesorie formulată de DSU în interesul recurentului-pârât CNSU.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Respinge recursul formulat de pârâtul IPMB împotriva Sentinței nr. 212 din 25 februarie 2021 a Curții de Apel B. — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Obligă intimatele-reclamante la plata în solidar a sumei de 600 lei cheltuieli de judecată către recurenții-pârâți: MS — 100 lei, ME — 200 lei, CMBSU — 100 lei și CNSU, prin reprezentant legal DSU din cadrul MAI — 200 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Hotărârea se va publica în Monitorul Oficial al României, conform art. 23 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 28 iunie 2023, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,

V. Dumitrache

Magistrat-asistent,

S.V. Toma

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPEM (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

